

Arrest

nr. 105 241 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X - X.

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, Xen X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat A. HUYSMANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een seculier Arabier, afkomstig uit Bagdad (Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde jarenlang samen met uw gezin te Hay Al Jadria (Bagdad). Aldaar kenden jullie aanvankelijk geen problemen. In 2009 veranderde dit evenwel toen onbekenden 's nachts de voordeur probeerden te forceren om bij jullie binnen te dringen, en niet veel later uw zoon, E.K.M.T. (OV-nummer: ...), voor korte tijd ontvoerd werd. Uiteindelijk dienden jullie zelf te verhuizen nadat leden van de Islamitische Hoge Raad de eigenaar van jullie huurwoning in Amman (Jordanië) onder druk zetten om het huis aan hen te verkopen. Daarop verhuisden jullie naar twee appartementen te Abu

Clam (Al-Karrada, Bagdad). Aldaar werden jullie niet langer lastig gevallen, al kreeg u er wel op een andere manier problemen.

Als seculier persoon die de vrijheid van meningsuiting nauw aan het hart ligt, nodigde u vaak vrienden uit om elkaar te ontmoeten in de gordijnenwinkel die u sinds jaar en dag te Al Karrada (Bagdad) uitbaatte. U beschouwde uw winkel niet enkel als een bron van inkomsten, maar ook als een ontmoetingsplek, een salon voor gelijkgestemden, waar u af en toe ook nieuwe vrienden maakte. Zo leerde u er in 2008 via vrienden ook Hadi Al Mahdi kennen, een seculier activist die vervolgens een van uw beste vrienden werd. Deze activiteiten gaven jarenlang geen probleem, tot het begin van de betogingen tegen de Iraakse overheid op 25 februari 2011. Daar u de betogers steunde, er bijeenkomsten bij u in de winkel plaats vonden, jullie spandoeken met slogans maakten, en ook uw kinderen elke vrijdag aan de betogingen deelnamen, werd u immers door onbekenden bedreigd. In tegenstelling tot in het geval van Hadi Al Mahdi gebeurde dit evenwel niet via internet of Facebook. U vernam immers via gelovige vrienden dat er in de moskeeën bedreigingen ten aanzien van uw persoon werden geuit. U hechtte echter niet veel belang aan deze bedreigingen, tot Hadi Al Mahdi op 8 september 2011 vermoord werd. Vervolgens kreeg u schrik dat u ook gevisieerd zou worden en vluchtte u samen met uw gezin naar Amman, alwaar u bij de Belgische ambassade een visum probeerde te bekomen.

Toen jullie te Amman evenwel geen visum wisten te bekomen, en omdat u dacht dat men u ondertussen wel vergeten zou zijn, besliste u twee maanden later, i.e. in november 2011, terug te keren naar Bagdad. Aldaar kreeg u echter opnieuw problemen. Op een dag in november of december 2011 waren u en uw zonen, E. en A.K.M.T. (OV-nummer: ...), in uw winkel aan de slag toen E. een zwarte Mercedes opmerkte met geblindeerde ruiten. Niet veel later kwamen drie zwart geklede personen binnen die, daar ze niemand in de winkel aantroffen, enkele schoten op het plafond losten. E., die zich ondertussen samen met A. en u verscholen had in het bureau achterin uw winkel, schoot ter verdediging enkele malen op de grond met een geweer; hetgeen jullie belagers er toe aan zette zich uit de voeten te maken. Nadien besliste u de winkel te sluiten en verhuisden u en uw gezin tijdelijk naar de huizen van uw familieleden te Al Khadamiya (Bagdad). Aldaar besliste u ook het land opnieuw te verlaten, hetgeen u, uw kinderen en uw schoondochter op 15 februari 2012 ook effectief deden. Via Zakho (Irak) reisden jullie naar Istanbul (Turkije), alwaar jullie op 20 februari 2012 het vliegtuig namen naar Brussel (België). Dezelfde dag nog vroegen jullie hier asiel aan. Uw vrouw, I.K.M., vergezelde jullie niet daar ze fysiek te zwak was en is om die reden momenteel nog steeds woonachtig te Al Khadamiya.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 14 februari 2007; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 28 augustus 1962; alsook uw Iraaks rijbewijs. Daarnaast legde u uw woonstbewijs, handelskaart van de Kamer van Koophandel; importeursboekje; visitekaartje; en een vijftigtal foto's neer. Deze betreffen voornamelijk familiekiekjes en bezoekjes die talloze bekende personen – waaronder politici, zangers, acteurs, enz. – doorheen de jaren aan uw winkel brachten. Verder zijn er ook enkele foto's van jullie op bijeenkomsten van de Communistische partij en van jullie aanwezigheid bij lezingen/activiteiten te Mutanebi straat (Iraaks Cultureel Centrum). Ter staving van uw asielrelaas legde u uiteindelijk volgende documenten neer: een krantenartikel uit Addustour, d.d. 16 februari 2012; twee online krantenartikels over de moord op Hadi Al Mahdi; en een appreciatiebrief van de Organisatie van Vrijheid voor Vrouwen in Irak (OWFI), d.d. 07/05/2012. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal legde u ook nog twee foto's neer waarop te zien is dat u een interview geef; alsook een foto die enkele jaren geleden genomen werd tijdens een lezing te Mutanebi straat. Na afloop van voornoemd gehoor, met name op 2 juli 2012, legde u per fax ook nog volgende documenten neer: een kopie van een tiental foto's van u en uw gezin te Amman; een kopie van jullie Jordaanse bankkaart; een kopie van een brief, d.d. 9 februari 2012, van St-Raphaels Hospital waarin bevestigd wordt dat uw schoondochter, H.H.J.A.M. (OV-nummer: ...), er werkte; en een kopie van een tweede, ongedateerde bedankbrief van de Organisatie van Vrijheid voor Vrouwen in Irak. Uw advocaat legde tijdens het gehoor van uw dochter, A.K.M.T. (OV-nummer: ...), ook nog een nota en drie krantenartikels neer ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vermeld te worden dat uw verklaringen aangaande het tijdstip waarop u en uw gezin te Al Jadria problemen kenden niet overeenstemmen met de verklaringen die uw kinderen in dit verband aflegden. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw zoon E. in 2010 ontvoerd werd en dat jullie eind 2010, begin 2011 van Al Jadria naar Abu Clam verhuisden (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2012, p. 4); terwijl uw kinderen allen beweerden dat E. in juli 2009 gearresteerd/ontvoerd werd, er in december 2009 onbekenden in jullie huis trachtten binnen te vallen, en jullie in juli 2010 het huis te Al Jadria dienden te verlaten (Gehoorverslag CGVS, A.K.M.T., 16 mei 2012, pp. 4-7; Gehoorverslag CGVS, E.K.M.T. 23 mei 2012, pp. 5-8; Gehoorverslag CGVS, A.K.M.T., 24 mei 2012, pp. 4-5). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat uw verklaringen niet dermate verschillen van die van uw kinderen en dat jullie inderdaad in 2009 problemen kregen te Al Jadria (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 2-3). Niettemin gaf u ook aan dat de ontvoering van E. plaats vond na de poging tot inval in jullie huis (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 3); hetgeen eveneens tegenstrijdig is met de verklaringen van uw kinderen (cfr. supra).

Voorts wist noch u, noch een van uw kinderen aannemelijk te maken dat bovenstaande problemen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie inhielden, en dat jullie met andere woorden midden 2010 omwille van vervolgingsfeiten jullie huis in Al Jadria dienden te verlaten. Zo betrof de door u aangehaalde ontvoering van E. uiteindelijk een arrestatie en werd E. enkel gearresteerd daar A.D., een buurman met wie jullie af en toe kleine moeilijkheden/strubbelingen hadden (Gehoorverslag CGVS, E.K.M.T., 23 mei 2012, pp. 6-8; Gehoorverslag CGVS, A.K.M.T., 16 mei 2012, p. 4-8), hem ervan verdacht zijn huis te hebben betreden – terwijl E. eigenlijk enkel de garage betrad om naar O.A., een van jullie naaisters te gaan (Gehoorverslag CGVS, E.K.M.T., 23 mei 2012, p. 7). Daarnaast werd E. reeds enkele uren later – nadat het misverstand uitgeklaard was – terug vrijgelaten, ondervond hij vervolgens geen problemen meer door deze arrestatie (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, pp. 7-8; Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 16 mei 2012, pp. 7-8), en wist geen van jullie aannemelijk te maken dat er een verband was tussen voornoemde arrestatie en de poging tot inval in jullie huis in december 2009. Wat betreft dit laatste probleem dient bovendien opgemerkt te worden dat noch u, noch uw kinderen wisten aan te tonen dat het daadwerkelijk om een inval door onbekenden ging, en niet om een doorsnee diefstal. De bewering van uw zoon E. dat er bij jullie in de wijk geen dieven zijn (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 9), is op zich niet afdoende, te meer jullie aangaven dat jullie in een groot huis in een welgestelde wijk woonden (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2012, p. 4; Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 7) – waar dus heel wat te stelen valt. Dat het dan weer geen dieven betrof gezien ze niet op de vlucht sloegen toen jullie lawaai begonnen maken (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 8; Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 16 mei 2012, pp. 4-5), is evenmin een afdoende verklaring, gezien ze meteen de benen namen toen E. van op het dak enkele waarschuwingsschoten loste.

Aan dit alles dient nog toegevoegd worden dat zowel u, als uw zoon E. aangaven dat jullie niet de enige familie waren die te Al Jadria problemen met hen kenden. Zo vertelde u over de problemen die uw christen buurman George kende (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 3-4), terwijl E. verklaarde dat jullie wijk veel leden van de Badr Brigade/Islamitische Hoge Raad telde, die louter om hun macht te etaleren mensen problemen bezorgden; zelfs in die mate dat ze hun huizen verlieten (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, pp. 6-8). Verder dient ook aangehaald te worden dat de ernst van jullie vrees ten gevolge van bovenstaande incidenten danig ondermijnd wordt door het feit dat jullie niet meteen na de poging tot inval jullie woning verlieten – hetgeen op zich zeer bevreemdend is – en dit uiteindelijk pas deden midden 2010 (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2012, p. 4; Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, pp. 9-10). Bovendien gaven jullie ook aan dat de belangrijkste reden voor jullie vertrek uit Al Jadria uiteindelijk de verkoop van jullie huis was – en dus niet een van voornoemde problemen (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2012, p. 4; Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 3; Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 9). Dat de eigenaar te Amman door de Islamitische Hoge Raad onder druk werd gezet het huis te verkopen (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2012, p. 4; Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 3), kan, ondanks u gedwongen werd te verhuizen, niet als een verdrijving beschouwd worden, laat staan als een vervolgingsfeit, daar jullie nu eenmaal een huurhuis betrokken. Tot slot is dit probleem ook niet langer actueel, daar u aangaf in jullie appartementen te Abu Clam geen soortgelijke problemen meer gekend te hebben (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 4).

Verder dient opgemerkt te worden dat aan uw bewering in Irak vervolgd te worden omdat jullie als familie de protestbetogingen in Bagdad actief ondersteunden geen geloof gehecht kan worden daar jullie ten gevolge van talloze tegenstrijdigheden niet aannemelijk wisten te maken aan

voornoemde betogingen deelgenomen te hebben en/of aan de organisatie ervan meegeholpen te hebben. Zo beweerde u dat er bij u in de winkel bijna dagelijks samengekomen werd om te vergaderen en slogans te maken (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 5), maar dat u zelf niet deelnam aan de betogingen in kwestie (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 18). U bleef op afstand en moedigde jongeren enkel aan om aan de betogingen deel te nemen (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 5; 18), terwijl uw kinderen een vier à vijftal keer deelgenomen zouden hebben (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 18). Dit alles wordt evenwel tegengesproken door die laatsten. Zo verklaarden zowel uw dochter A. als uw zonen E. en A. dat jullie met de hele familie deelnamen aan de betogingen, en dit elke vrijdag sinds 25 februari 2011 (Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 16 mei 2012, p. 17; Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 21; Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 24 mei 2012, p. 9). Daarnaast kende geen van jullie andere activisten (Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 24 mei 2012, p. 12), met uitzondering van Y.M. en O.B. (D.), twee vrouwen van het OWFI waarmee uw vader contact had (Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 16 mei 2012, pp. 13-14; Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 17); wisten noch u, noch uw kinderen foto's neer te leggen van de voorbereidingen die jullie troffen of van de betogingen waaraan ze deelnamen – hetgeen toch bevreemdend is gelet op het feit dat u eerder een vijftigtal foto's neerlegde waarop u met verschillende bekende/belangrijke personen te zien bent (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 13; 16-17; 19) – en slaagde ook geen van jullie erin aannemelijk te maken dat Hadi Al Mahdi een van uw beste vrienden was. Zo wist uw zoon E. allesbehalve spontaan aan te geven hoe vaak Hadi Al Mahdi aanwezig was bij de vergaderingen die jullie hielden (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, pp. 16; 18), terwijl u verklaarde dat Hadi bijna dagelijks langs kwam (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 13). Voorts wist uw dochter A. niets over Hadi Al Mahdi te vertellen, wist ze niet dat Hadi Al Mahdi zijn eigen radioprogramma had, of via welke kanalen Hadi Al Mahdi mensen mobiliseerde om aan de betogingen deel te nemen (Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 16 mei 2012, pp. 15-17) – hetgeen allemaal uiterst bevreemdend is indien Hadi een van uw beste vrienden zou geweest zijn. Haar verklaring dat ze Hadi Al Mahdi niet goed kende, maar dat u en uw zonen E. en A. Hadi wel goed kennen (Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 16 mei 2012, p. 15), is niet afdoende, te meer E. evenmin iets wist te vertellen over Hadi's radioprogramma of de manier waarop hij mensen opriep te protesteren – E. stelde zelf dat Hadi mensen niet aanmoedigde om deel te nemen aan de protesten (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, pp. 20-22). Bovendien wist ook geen van uw beide zonen wanneer of op welke manier u Hadi Al Mahdi juist had leren kennen (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 20; Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 24 mei 2012, pp. 13-14). Daarnaast wist u ook zelf niet aannemelijk te maken dat Hadi Al Mahdi een goede vriend was. Zo beweerde u – net als uw zonen – dat Hadi, vóór u hem leerde kennen, in ballingschap in Nederland verbleef (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 14-15; 17; Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 19), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal blijkt dat Hadi Al Mahdi, vóór zijn terugkeer naar Irak, jarenlang in Zweden woonde. Verder is het ook bevreemdend – voor 'goede vrienden' – dat u nooit bij Hadi op bezoek zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 13-14) en dat u, net als uw zonen, enkel zeer algemene informatie over Hadi Al Mahdi wist te verschaffen – kennis die u makkelijk uit de door u neergelegde artikels of via opzoeking kan opgedaan hebben nadat uw kinderen allen naar informatie over Hadi Al Mahdi gevraagd werden. Tot slot wist u ook geen foto van u en Hadi neer te leggen (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 16-17) en stelde u dat Hadi tot drie dagen voor zijn dood op de radio te horen was (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 16), terwijl hij eigenlijk reeds twee maanden vóór zijn dood, omwille van de bedreigingen aan zijn adres, ophield met radiopresentaties – hetgeen een 'goede vriend', zoals u er één beweert te zijn, toch geacht mag worden te weten.

Gelet op dit alles kan aan jullie bewering aan de betogingen tegen de Iraakse overheid te hebben deelgenomen of aan de organisatie ervan te hebben bijgedragen dus maar weinig geloof gehecht worden. Verder wordt de vrees die jullie ten gevolge van die zogenaamde deelname/organisatie zouden kennen op zich ook ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde met betrekking tot de aard van de bedreigingen die u juist ontving. Zo stelde u aanvankelijk dat u de bedreigingen aan uw adres enkel te horen kreeg via vrienden die wel naar de moskee gingen en dat u, in tegenstelling tot Hadi Al Mahdi, nooit directe bedreigingen via internet of Facebook ontving (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 4-6; terwijl u nadien aangaf dat u niet via Facebook, maar wel via de chat meermaals bedreigingen ontving (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 15-16) – hetgeen allesbehalve strookt met uw initiële verklaring. Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u dit eerder niet vermeld had daar Facebook nog niet ter sprake was gekomen; een verklaring die allerm minst afdoende is daar eventuele bedreigingen via internet en Facebook eerder wel ter sprake kwamen, en u expliciet gevraagd werd of het niet raar was dat u, in tegenstelling tot Hadi Al Mahdi, geen directe bedreigingen ontving (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, pp. 4-6; 15-16. Tot slot wordt de door jullie aangehaalde vrees ook nog ondermijnd door feit dat jullie in november 2011, na twee maanden in Amman te hebben

verbleven, beslisten om naar Bagdad terug te keren. Dat u er van overtuigd was dat men u vergeten was, en dat u van vrienden vernam dat de situatie reeds beter was (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 12; Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 24 mei 2012, p. 10) is in dit opzicht niet afdoende, daar van een persoon die twee maanden eerder zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging ontvlucht toch mag verwacht worden dat hij er niet zomaar naar terugkeert.

Uw concrete vluchtaanleiding, met name dat er op een dag in november of december 2011 drie onbekende gewapende mannen in uw winkel binnenvielen en u en uw zonen beschoten, is, gelet op de gebrekkige geloofwaardigheid van jullie eerdere verklaringen (cfr. supra) en het feit dat u reeds ten tijde van jullie verblijf in Amman uw winkel wilde verkopen (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, p. 6), ook maar weinig aannemelijk te noemen. Bovendien wordt de geloofwaardigheid ervan eveneens ondermijnd door het feit dat jullie zich ook met betrekking tot dit incident tegenspraken. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de beschieting in uw winkel in januari 2012 plaats vond (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2012, p. 19), terwijl u tijdens het tweede gehoor aangaf dat het eind november of begin december 2011 was (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 7). Uw dochter A. stelde dan weer dat jullie eind december 2011 beschoten werden (Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 16 mei 2012, p. 21), terwijl uw zoon E. beweerde dat jullie eind november of begin december 2011 verhuisden naar Al Khadamiya (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, p. 5). Nadien sprak hij zich evenwel tegen door te verklaren dat het incident zelf eind december 2011 plaats vond en dat jullie dezelfde dag nog jullie huis te Al Karrada verlieten (Gehoorverslag CGVS, E. K.M.T., 23 mei 2012, pp. 25-26). A. beweerde uiteindelijk dat het op 30 december 2011 was dat jullie naar Khadamiya verhuisden als gevolg van het incident (Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 24 mei 2012, p. 4). Voorts bevatten jullie verklaringen ook talloze inconsistenties met betrekking tot de plaats waar jullie zich in de winkel bevonden op het moment dat E. de zwarte Mercedes voorbij zag rijden; het aantal personen dat effectief schoten loste; alsook de plaatsen in de winkel waarop geschoten werd; en slaagde u er evenmin in het eigenlijke motief achter de inval in uw winkel aannemelijk te maken. Zo stelde u enerzijds dat men uw winkel binnenviel omdat jullie deelnamen aan de betogingen en deze hielpen organiseren (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 6), maar gaf u anderzijds te kennen dat het evenzeer mogelijk is dat de personen die binnenvielen leden van het Mehdi leger waren waarmee een andere winkelier uit de buurt reeds om andere redenen problemen kende (Gehoorverslag CGVS, 26 juni 2012, p. 5; Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, p. 12).

Gelet op dit alles, en in het bijzonder op het feit dat noch jullie deelname aan de betogingen/protesten in Bagdad, noch de gewelddadige inval in uw winkel eind 2011 door het Commissariaat-Generaal geloofwaardig werd bevonden, is het niet aannemelijk dat er diensgevolge een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van jullie persoon bestaat. Het loutere feit dat jullie als seculieren in Irak beperkt worden in jullie vrijheid van mening en jullie maatschappelijke opvattingen niet door iedere Irakees gedeeld worden, is op zich geen voldoende reden om als vluchteling erkend te worden, te meer geen van jullie aannemelijk wist te maken dat jullie louter omwille van deze overtuigingen zwaarwichtige problemen kenden en de familie van uw schoondochter – die eveneens seculier zou zijn (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 3-4) – nog steeds in Bagdad woont. Ook het bestaan van vestimentaire beperkingen (hoofddoek) volstaan – zelfs indien ze leiden tot beledigingen en kleine incidenten (Gehoorverslag CGVS, A. K.M.T., 16 mei 2012, p. 23; Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 4; 8-9; 12) – niet om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen spreken. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Irak geldende islamitische normen en waarden. Tot slot zijn ook het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort nu eenmaal tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten, waardoor de vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven in verschillende staten slechts uitgeoefend mag/kan worden binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk

verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten alsook de documenten ivm uw werk veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter uw identiteit, nationaliteit en werk als gordijnen/stoffenverkoper bevestigen, gegevens die in deze beslissing niet betwist worden. De door u neergelegde foto's getuigen eveneens van uw werk als gordijnenverkoper en bevestigen uw positie als gekend zakenman. De foto's die niet in uw winkel werden genomen – bijvoorbeeld deze van de bijeenkomsten van de Communistische partij of in de Mutanebi straat – hebben op zich maar weinig bewijskracht – daar het niet steeds duidelijk is waar en wanneer ze juist genomen werden – en werpen evenmin een ander licht op bovenstaande vaststellingen. Verder staat vast dat u, zoals reeds vermeld werd (cfr; supra), geen foto's neerlegde met Hadi Al Mahdi, noch van de vergaderingen die bij u in de winkel plaats vonden; en dat de twee foto's van de interviews die u gaf noch het moment, noch de inhoud van het interview in kwestie bevestigen. De door u neergelegde krantenartikels hebben evenmin enige bewijskracht daar het ene reeds na uw vertrek uit Bagdad door vrienden gepubliceerd werd en dus mogelijk op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw asielaanvraag opgesteld

werd; terwijl de andere twee louter algemene artikels betreffen die handelen over de moord op Hadi Al Mahdi. De twee appreciatiebrieven van de Organisatie van Vrijheid voor Vrouwen in Irak (OWFI) tonen louter aan dat deze organisatie u erkentelijk is voor de hulp die u hen of jongeren bood, maar hebben net als voornoemd krantenartikel maar weinig bewijskracht daar ze na uw vertrek uit Irak opgesteld werden – de ene brief is ongedateerd en werd mogelijks op uw aanvraag opgesteld na afloop van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. De andere documenten die u na afloop van voornoemd gehoor nog neerlegde (foto's, bankkaart, enz.), tonen dan weer enkel aan dat jullie op een gegeven moment in Amman waren en dat uw schoondochter Hadil destijds van 9 november 2009 tot 29 september 2011 op de dienst Radiologie van het St-Raphael ziekenhuis werkte. De door uw advocaat neergelegde krantenartikels overtuigen evenmin dat jullie op heden in Irak een gegronde vrees voor vervolging hoeven te koesteren, daar ze louter algemene informatie bevatten en geen betrekking hebben op uw persoonlijk asielrelaas. Dat u vervolging vanwege Kamal Al Zaida vreest, zoals uw advocaat in de door hem neergelegde nota vermeldt, is op zich ook maar weinig aannemelijk daar u deze naam enkel vermeldde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar nooit ter sprake bracht tijdens de twee gehoren op het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2. De beslissingen die werden genomen in hoofde van de vierde en vijfde verzoekende partij stellen allemaal vast dat hun asielaanvraag steunt op de motieven die door eerste verzoeker, K.M.A.T. werden aangebracht en dat aangezien inzake diens asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn, ook inzake hun asielaanvraag geen positieve beslissing kan worden genomen.

1.3. De beslissing die werd genomen in hoofde van derde verzoekster stelt vast dat zij haar asielaanvraag steunt op de motieven die door eerste verzoeker werden aangebracht en gaat verder in op de door verzoekster aangebrachte eigen asielmotieven. Deze beslissing luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een seculier Arabier, afkomstig uit Bagdad (Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde sinds uw huwelijk met A. K.M.T. (OV-nummer: 6.963.431) in 2008 te Hay Al Jadria (Bagdad). Aldaar had u deel in dezelfde problemen die uw schoonfamilie kende. Zo werd uw schoonbroer E. K.M.T. (OV-nummer: 6.963.423) er voor korte tijd gearresteerd, probeerden onbekenden er 's nachts de voordeur te forceren om bij jullie binnen te dringen, had u er af en toe problemen omdat u in het christelijke ziekenhuis van St-Raphael werkte en u niet altijd een hoofddoek (Hijab) droeg, en dienden jullie uiteindelijk zelf te verhuizen nadat leden van de Islamitische Hoge Raad de eigenaar van jullie huurwoning in Amman (Jordanië) onder druk hadden gezet om het huis aan hen te verkopen. Daarop verhuisden jullie naar twee appartementen te Al-Karrada (Bagdad). Aldaar werden jullie niet langer lastig gevallen, al had u er net als uw schoonzus, A. K.M.T. (OV-nummer: 6.963.426), ook wel eens problemen omwille van uw klederdracht. Verder kreeg u er ook problemen omdat u ten tijde van de aanslag op de Al Najat kerk gewonde christenen hielp en u zich in de nasleep ervan ontfermde over Janet, een christelijke vrouw die verzorging nodig had en uiteindelijk in september 2011 vermoord werd. Tot slot had u er ook deel in de problemen die uw schoonvader K.M.A.T. (OV-nummer: ...) in 2011 kende als gevolg van de vergaderingen die in zijn winkel gehouden werden ter voorbereiding van de betogingen/protesten waaraan jullie sinds 25 februari 2011 deelnamen. Nadat Hadi Al Mahdi op 8 september 2011 vermoord werd en uw schoonvader uit schrik ook gevisieerd te worden naar Amman vluchtte, besliste u – mede omdat er enkele dagen voordien twee mannen naar u kwamen vragen in het St Raphael ziekenhuis om u de groeten van Janet te doen – ook naar daar te vertrekken. Aldaar vroeg u net als uw man en schoonfamilie een visum aan bij de Belgische ambassade. Toen jullie te Amman evenwel geen visum wisten te bekomen, en omdat de vrienden van uw vader jullie berichtten dat de situatie ondertussen gekalmeerd was, besliste u twee maanden later, i.e. begin december 2011, terug te keren naar Bagdad. Aldaar kreeg u geen persoonlijke problemen meer, in tegenstelling tot uw man en zijn familie. Op een dag eind december 2011 waren uw man, zijn broer E. en uw schoonvader in de gordijnenwinkel aan de slag toen E. een zwarte Mercedes opmerkte met geblindeerde ruiten. Nadien ontsnapten ze aan de dood, daar ze zich wist te verdedigen en hun belagers op vlucht sloegen. Nadien beslisten ze echter de winkel te sluiten en verhuisden jullie tijdelijk naar de huizen van familieleden te Al Khadamiya (Bagdad). Aldaar beslisten jullie ook het land opnieuw te verlaten, hetgeen u, uw man en uw

schoonfamilie op 15 februari 2012 ook effectief deden. Via Zakho (Irak) reisden jullie naar Istanbul (Turkije), alwaar jullie op 20 februari 2012 het vliegtuig namen naar Brussel (België). Dezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 6 mei 2010; uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 18 september 2006; alsook uw Iraaks rijbewijs. Daarnaast legde u ook volgende documenten neer: de Iraakse identiteitskaart en het Iraakse nationaliteitsbewijs van uw dochter, A. A. K.T.; uw huwelijksakte; uw diploma Medical Physics; de kopies van een aantal aanvragen/sollicitaties bij de overheid na afloop van uw studies; een brief, d.d. 9 februari 2012, van St-Raphaels Hospital waarin bevestigd wordt dat u er destijds werkte op de Dienst Radiologie; en een twintigtal foto's van uw werk in voornoemd ziekenhuis.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw schoonvader, K.M.A.T., werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen.

De beslissing van uw schoonvader luidt als volgt: [...]

Wat betreft de bijkomende asielmotieven die u zelf aanvoerde, dienen tot slot volgende bemerkingen te worden gemaakt. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat u in tegenstelling tot de rest van uw familie niet seculier maar christen zou zijn (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 3-4). U bent enerzijds wel op de hoogte van enkele aspecten van het christendom en hebt mogelijk reeds een misviering bijgewoond, maar gaf anderzijds aan louter een sympathisant te zijn die nog niet volledig overtuigd blijkt te zijn (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, p. 11). Verder bent u niet gedoopt (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, p. 4), weet u niet wat kerstmis is en kent u slechts één christelijke feestdag – met name Pasen (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 9-10). Daarnaast spreekt u met 'hen' over christenen, verwijst u met 'onze godsdienst' naar de islam (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, p. 10), stelde u man dat u een sjitische moslima bent (Gehoorverslag CGVS A. K.M.T., 24 mei 2012, pp. 3-4) en ging u sinds uw aankomst in België nooit naar de kerk (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, p. 11). Dat u ten gevolge van uw werk in het christelijke ziekenhuis van St Raphael zou beschouwd worden als iemand die christenen hielp of christenen genegen zou zijn (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 9; 12; 14), is op zich mogelijk, al is het wel uiterst bevreemdend dat u als enige van uw moslim collega's problemen kende (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 16-17) – u begint ook steeds over christelijke collega's wanneer u de vraag wordt gesteld. Bovendien is het ook uiterst bevreemdend dat u sinds u in november 2009 te St Raphael aan de slag ging nooit problemen lijkt gekend te hebben als gevolg van uw werk, en dat u dan juist enkele dagen vóór jullie vertrek naar Amman eind september 2011 bedreigd werd (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 5-6). Daarnaast stelde u dat u ongeveer een week na de dood van Janet bedreigd werd (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, p. 6), terwijl uw man beweerde dat het om twee weken ging (Gehoorverslag CGVS A. K.M.T., 24 mei 2012, p. 6), een inconsistentie die de aannemelijkheid van dit probleem evenmin ten goede komt. Tot slot gaf zowel u als uw man aan dat dit probleem niet het hoofdmotief van jullie asielaanvraag betreft (Gehoorverslag CGVS A. K.M.T., 24 mei 2012, p. 6; Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 11; 14) en wordt de vrees die u op deze grond zou kennen eveneens ondermijnd door het feit dat u eind november 2011 naar Bagdad terugkeerde en er sindsdien geen problemen meer kende omwille van uw voormalig werk (Gehoorverslag CGVS H.H.J.A.M., 24 mei 2012, pp. 5-6; 13).

[...]

De overige, hierboven nog niet besproken, documenten die u zelf neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen, daar ze geen elementen uit uw asielrelaas betreffen die in bovenstaande beslissing in twijfel werden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.4. De bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van tweede verzoeker stelt vast dat hij zijn asielaanvraag steunt, enerzijds, op de motieven die door eerste verzoeker, zijn vader, werden aangebracht en anderzijds op deze die door derde verzoekster, zijn vrouw, werden aangehaald. Er wordt geconcludeerd dat aangezien inzake beider asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn, ook inzake zijn asielaanvraag geen positieve beslissing kan worden genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers verwijzen verder naar artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Art 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen :

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden ; de materiële motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid dewelke moet beslissen rekening houdt met alle elementen van de zaak ;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd ; de formele motiveringsplicht vereist het bestaan van een motivering en het adequate karakter van deze motivering ;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing ;

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen

(Van Heule,D., De Motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.) ;

Doordat de aangevochten beslissing dd. 2.8.2012 in haar motivering zich toespitst op “vermeende” tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verschillende familieleden - kandidaat vluchtelingen en deze laat primeren boven het belang van verzoekers dewelke in België asiel gevraagd hebben waar zij in Irak door hun nationale overheden niet geholpen worden,

waardoor DVZ in casu in concreto geen rekening gehouden heeft met alle elementen van de zaak, nl.

de feitelijke omstandigheden waarom verzoekers in België een aanvraag tot asiel indienden, zoals hoger uiteengezet onder II of samengevat :

het feit dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Irak waar zij daar als seculier en liberaal ten allen tijde het risico lopen vervolgd te zullen worden niet alleen door de officiële autoriteiten, weze het lokaal of nationaal, doch ook door extremistische islamistische groeperingen, zoals o.a. Kamil Al Zaida of de Badr-beweging of andere onbekende islamitische extremisten ; omwille van hun gemengde problemen van ideologische/religieuze aard en politieke aard, zoals hoger omschreven ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu de door DVZ opgegeven motivering duidelijk geen rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan de zaak, zij eenvoudigweg en zichtbaar gemakkelijks halve zich toegespitst heeft op deze vermeende tegenstrijdigheden en zij de grond van de zaak niet onderzoekt en zij derhalve minstens de materiële motiveringsplicht schendt ;”

2.1.2. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Het luidt als volgt

“Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht;

Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen;

In casu nam de Staatssecretaris nochtans een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1 en zonder met de feitelijke omstandigheden vermeld onder II, rekening te houden;

Dat zij derhalve haar taak niet naar behoren vervuld heeft en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen heeft zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekers bezegeld heeft;"

2.1.3. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.1.4. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partijen weliswaar de schending opwerpen van het rechtszekerheids-, het vertrouwens-, het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel, doch op geen enkele wijze toelichten waarin die schendingen dan precies zouden zijn gelegen. Deze middelonderdelen zijn dan ook niet ontvankelijk.

2.1.5. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen kunnen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.6. In de mate dat de verzoekende partijen betogen dat de motiveringen foutief zijn, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.8. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de asielrelazen zoals die werden

uiteengezet door de verzoekende partijen. Deze motieven zijn pertinent, want ze hebben betrekking op de kern van het relaas, en vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Dat de verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond: dit beginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partijen kregen de kans om in de vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden volgehouden. Het komt dus aan de verzoekende partijen toe om deze met concrete en bewijskrachtige argumenten te weerleggen.

2.1.9. De algemene stelling van de verzoekende partijen dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt toegespijst op de "vermeende" tegenstrijdigheden, zonder meer, volstaat daartoe uiteraard niet. Bovendien kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgetreden waar zij erop alluderen dat de verwerende partij niet haar conclusies vermocht te trekken uit de vastgestelde contradicties: zoals reeds gezegd hebben zij immers betrekking op de kernelementen van het asielrelaas en mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij die zich erop beroepen ter ondersteuning van hun aanvraag om internationale bescherming daarover coherente en eenduidige verklaringen kunnen afleggen. Het feit dat dit thans niet het geval is, zoals overduidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, is van aard om de geloofwaardigheid van het relaas volledig te ondermijnen. Met hun standpunt dat de verwerende partij deze tegenstrijdigheden laat primeren boven hun belangen als asielzoeker, en zij daarmee lijken ervan uit te gaan dat een verwijzing naar de algemene situatie in hun land van herkomst voor mensen met problemen van ideologische/religieuze aard en politieke aard volstaat, voldoen zij niet aan de bewijslast die ter zake inhoudt dat zij *in concreto* moeten aantonen dat zij persoonlijk worden vervolgd, hetgeen zij uiteraard niet kunnen doen aan de hand van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

2.1.10. Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

2.2.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève.

2.2.2. Het louter verwijzen naar de criteria van de Vluchtelingenconventie kan geen soelaas brengen indien de asielzoeker er niet in slaagt een geloofwaardig relaas te brengen. Immers, bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 2 april 2008, nr. 181.663). Het verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat, zoals reeds gezegd, niet om een persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk te maken. De verzoekende partijen doen daarnaast in wezen niet meer dan het herhalen van hun verklaringen, maar daarmee tonen zij niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. Verder verwijzen zij naar de documenten die zij neerlegden ter staving van hun asielaanvraag. Zij vatten de inhoud ervan kort samen maar doen daarmee geen afbreuk aan het in de bestreden beslissingen gestelde, met name :

"De door u neergelegde krantenartikels hebben evenmin enige bewijskracht daar het ene reeds na uw vertrek uit Bagdad door vrienden gepubliceerd werd en dus mogelijk op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werd; terwijl de andere twee louter algemene artikels betreffen die handelen over de moord op Hadi Al Mahdi."

En

"De door uw advocaat neergelegde krantenartikels overtuigen evenmin dat jullie op heden in Irak een gegronde vrees voor vervolging hoeven te koesteren, daar ze louter algemene informatie bevatten en geen betrekking hebben op uw persoonlijk asielrelaas. Dat u vervolging vanwege Kamal Al Zaida vreest, zoals uw advocaat in de door hem neergelegde nota vermeldt, is op zich ook maar weinig aannemelijk"

daar u deze naam enkel vermeldde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar nooit ter sprake bracht tijdens de twee gehoren op het Commissariaat-generaal. “

2.2.3. Deze beoordeling wordt door de Raad onverminderd bijgetreden. In de mate overigens dat verzoekers stellen dat waar politicus Kamal Al Zaida wordt besproken, die door verzoeker K. bij de dienst Vreemdelingenzaken werd vermeld als één van de mensen van wie hij vervolging vreest, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat deze naam nooit ter sprake kwam tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, terwijl het niet aannemelijk is dat verzoeker K. nu eens wél en dan weer niet melding zou maken van een persoon die hij zelf beschouwd als een actor van vervolging. Waar verzoekers stellen dat het artikel van de Christian Science Monitor verwijst naar de vrijdag-protesten waaraan verzoekers zouden hebben deelgenomen, kan worden verwezen naar de passage in de bestreden beslissing blijkens dewelke over die deelname tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd, zodat ook de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd. Voor het overige kan inderdaad worden vastgesteld dat een verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

2.2.4. Ter zitting leggen de verzoekende partijen nog twee documenten neer met hun vertaling, samen met de omslag waarmee zij zouden zijn verstuurd. Het zijn twee kopieën van convocaties. De verzoekende partijen doen gelden dat dit een bewijs uitmaakt van vervolging en stellen verder dat ingevolge een miscommunicatie met hun raadsman, die zich ter zitting laat vervangen, zij de originelen niet kunnen voorleggen, aangezien die nog in het bezit zijn van laatstgenoemde. Na het sluiten van de debatten werden de originelen aan de Raad bezorgd.

2.2.5. Daargelaten de vraag of rekening kan worden gehouden met de “originelen” nu zij slechts na de sluiting der debatten aan de Raad werden bezorgd, moet worden vastgesteld dat het gaat om met de hand ingevulde kleurenkopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht, niet alleen omwille van de aard ervan maar ook, en vooral, omwille van het feit dat documenten slechts dienstig kunnen worden bijgebracht in zoverre zij geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, hetgeen, zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, niet het geval is. Zij zijn dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

2.3.1. In een vierde middel wordt de schending van het principe van de eenheid van de familie aangehaald. Het luidt als volgt :

“Doordat het CGVS het principe van eenheid van de familie, zoals gehuldigd door het Handboek van het VN-Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te Genève, schendt ;

(Chapter VI, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 protocol relating to the Status of Refugees, HCR/IP/4/Eng/REV.I Reedited, Geneva, January 1992, UNHCR 1979) ;

Hoewel de kinderen van verzoeker echter niet meer minderjarig zijn, ziet het Handboek dit niet als een vereiste ;

Integendeel het principe luidt vrij algemeen als volgt :

“ff the head of a family meets the criteria of the definition, his dependants are normally granted refugee status according to the principle of family unity. ” ;

Terwijl in eerste instantie het verhaal van verzoeker K. niet los kan gezien worden van de situatie waarin de gehele familie TO AIM A zich bevindt ;

De familie heeft gelijktijdig Irak ontvlucht, en ook gelijktijdig in België asiel aangevraagd ;

De angst voor vervolging dat ieder familielid individueel teistert heeft ook een effect op de andere familieleden ; in Irak zijn familiebanden namelijk nog zeer sterk, en wordt het gedrag van één iemand al snel aan de hele familie verweten ;

Zo zal bijvb het relaas van de schoondochter van verzoeker, verzoekster H.A.M. (DVZ 6963341) evenzeer haar weerslag hebben op de overige leden van de familie ;

Verzoekster H. is gehuwd met A.K.M.T., eveneens verzoeker en ontvluchtte samen met de familie Irak ; In Bagdad werkte zij samen in het christelijke ziekenhuis (Sint Raphael), hoewel zij moslim is ; haar vriendengroep situeert zich hoofdzakelijk onder haar christelijke collega's ; zij kreeg interesse in de denkbelden en de christelijke geloofsopvatting van haar vriendinnen, en ze maakte van die sympathie nooit een geheim ;

Het hoeft geen betoog dat men dit haar en haar man zeer kwalijk nam ; ze kregen geregeld verwijten naar hun hoofd geslingerd en na verloop van tijd werd ook zij met de dood bedreigd?

De pesterijen en intimidaties dewelke verzoekers te beurt vielen, hebben zij lang kunnen weerstaan ; maar de moord op hun vriend H.A.M., de inval in hun winkel en in hun huis, alsook de lakse en

onverschillige reacties vanwege de ordehandhavers op hun noodkreten, hebben verzoekers doen beseffen dat zij niet meer veilig zijn in Irak, noch in hun winkel, noch in hun huizen"

2.3.2. Betreffende de aangevoerde schending van een hoofdstuk uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Daarbij komt nog dat geen van de verzoekende partijen aannemelijk heeft gemaakt dat in zijnen of haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aanwezig is, zodat niet valt in te zien hoe dit middel, in zoverre het al als dusdanig kan worden beschouwd, dienstig kan worden aangevoerd.

2.4.1. In een vijfde middel, ten slotte, dat betrekking heeft op de weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betogen onder meer wat volgt :

"Noch het CGVS noch het UNHCR ontkennen dat er nog steeds geweld plaatsvindt tegen welbepaalde personen in het gewapend conflict hetwelk nog steeds aan de gang is in Bagdad ;

Het UNHCR voegt er zelfs aan toe dat het aantal doelgerichte aanslagen stijgt, voornamelijk na het vertrek van de Amerikaanse troepen begin 2012 : de aanslagen waren zwaar, grootschalig, in de regel hetzelfde patroon volgend als voorheen en ook gericht van aard ;

Dat de aanslagen gericht zijn op

sjiitische burgers (verzoekers H., E. en A. verklaren moslim te zijn behorende tot de sjiitische strekking) (NY Times, 434 deaths in Iraq in month after US troop withdrawal", 27.1.2012,

<http://www.nvtimes.com/2012/01/28/world/middleeast/suicide-bomber-attacks-funeral-procession-in-iraq.html?>) en

individuele leden van de christelijke gemeenschap (verzoekster Hadil werkte voor een christelijk ziekenhuis, had grote sympathieën voor het christendom en had er zeer vele vrienden-collega's), waaronder alcoholverkopers (UNHCR, "Eligibility Quidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Iraq, 31.5.2012, p. 45, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4fc77d522.html> ;

Het CGVS geeft in de voorlaatste § van p. 5 van haar beslissing zelfs toe dat enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd werden en in de laatste § van zelfde beslissing bevestigt zij dat in Centraal -Irak, en meer bepaald in Bagdad, de situatie nog altijd problematisch is ;

Doch niettegenstaande de algemene veiligheidssituatie in Bagdad misschien niet meer zo uitzonderlijk is, blijft de loutere aanwezigheid van verzoekers in Bagdad (gelet op alle hoger aangehaalde elementen) nog steeds een ernstig risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in art. 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet".

2.4.2. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad continu wordt opgevolgd, dat uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt, enerzijds, dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen en individuen, en dit op grond van de bevindingen die zijn weergegeven in de SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" van 5 januari 2012 met een update van 16 juli 2012.

2.4.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verwerende partij zelf van oordeel is dat de situatie continu moet worden opgevolgd zodat de vraag kan worden gesteld of bij het sluiten van de debatten de informatie nog actueel genoeg was om op grond hiervan de nood aan subsidiaire bescherming te kunnen inschatten. Los echter van deze vraag, en belangrijker, dient erop gewezen dat steeds melding wordt gemaakt van "specifieke groepen" en "individuele", die worden geïdentificeerd, zonder evenwel te verduidelijken over welke groepen en individuen het dan gaat. Na lezing van de SRB waarnaar wordt verwezen blijkt, zoals verzoekers dat ook al aangeven, dat met die "welbepaalde groepen" en "individuele" onder meer Sjiïeten worden bedoeld en minderheden (zie bijv. p 21). Zoals hierboven al werd geciteerd, stellen verzoekers dat drie onder hen behoren tot de sjiitische strekking, en derde verzoekster werkte voor een Christelijk ziekenhuis, hetgeen niet door de verwerende partij wordt betwist. Verzoekers leiden daaruit af dat er voor hen nog steeds een ernstig risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. De verwerende partij die geen nota heeft neergelegd, heeft zich over dit standpunt niet uitgesproken.

2.4.5. De Raad heeft oog voor de mogelijk specifieke situatie van verzoekers in het licht van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Immers, hoe meer de asielzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>, nr.39). Evenwel kan het mogelijk verlenen van enig gevolg aan deze vaststelling geen doorgang vinden op grond van de voormelde SRB, nu, zoals de verwerende partij het zelf stelde, de situatie in Bagdad in het licht van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet continu moet worden opgevolgd.

2.4.6. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om de actuele situatie in het licht van de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) te onderzoeken, ontbreekt het hem derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in zoverre ze betrekking hebben op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep voor ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 augustus 2012 worden vernietigd in zoverre zij betrekking hebben op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen voor ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS